

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	8
Bijstand	11
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Open overheid	15
Vreemdelingenrecht	19
Asiel	19
Richtlijnen en verordeningen	21
Vreemdelingenbewaring	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 261

MK ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:872](#)

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren, appellant sub 3.

Awb 1:2

Besluit ruimtelijke ordening (Bro)

BELANGHEBBENDE. Verlening omgevingsvergunning asielzoekerscentrum. I.c. wordt vastgesteld dat het COA, het college en [appellante A] belang hebben bij een inhoudelijk oordeel over de hoger beroepen tegen de aangevallen uitspraak. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 30-08-2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2310](#), onder 4). Zij hebben namelijk een belang bij een oordeel over de hoger beroepsgronden over de behoefte aan het asielzoekerscentrum in het kader van de ladder voor duurzame verstedelijking van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, meer in het bijzonder over de door het COA gebruikte manier van het berekenen van de behoefte aan plaatsen voor asielzoekers en de (on)mogelijkheid om deze behoefte binnen bestaand stedelijk gebied op te vangen. Het oordeel van de Afdeling in dit kader kan worden betrokken bij toekomstige aanvragen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo”.

JnB 2025, 262

MK ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:875](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Awb 6:19, 6:20, 6:24

Wet open overheid (Woo)

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. PROCESBELANG. Woo-verzoek. I.c. heeft [appellant] geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep. Het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit is een middel om ervoor te zorgen dat in dit geval de minister een besluit neemt op het verzoek van [appellant]. De vaststelling van de termijn en de dwangsom door de rechtbank, waartegen het hoger beroep zich richt, dient datzelfde doel. Doordat de minister bij het besluit van 24 oktober 2024 op het verzoek van [appellant] heeft beslist, is dat doel inmiddels bereikt. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 24-12-2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:5388](#); onder 5.1).

NADER BESLUIT. Op grond van artikel 6:20, derde lid, van de Awb heeft het beroep niet tijdig mede betrekking op het alsnog genomen besluit, tenzij dit geheel aan het beroep tegemoet komt. Dat betekent dat als het bestuursorgaan een besluit neemt, dat dit besluit op grond van dat artikel in samenhang gelezen met artikel 6:24 van de Awb, wordt meegenomen in de lopende procedure in hoger beroep. Als het bestuursorgaan in een geval als dit na een tweede beroep niet tijdig - waarover de rechtbank een oordeel heeft gegeven en waartegen hoger beroep is ingesteld - nog steeds geen besluit heeft genomen en er volgt een derde beroep niet tijdig, dan is ook dat derde beroep gericht op het nemen van een besluit op diezelfde aanvraag. Gelet op het aan artikelen 6:19 en 6:20 van de Awb ten grondslag liggende belang van een coördinatie van de rechtsbescherming en op de regiefunctie van de hogerberoepsrechter, neemt de Afdeling het derde beroep niet tijdig mee in de procedure in

hoger beroep. [appellant] heeft om dezelfde reden geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep.

JnB 2025, 263

ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:891](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Awb 4:5

AANVRAAG. ONVOLLEDIGE AANVRAAG. Omgevingsvergunning. Artikel 4:5 van de Awb ziet alleen op gevallen waarin de aanvraag onvolledig is en deze gebreken in de aanvraag herstelbaar zijn. Artikel 4:5 van de Awb ziet niet op onherstelbare gebreken in de aanvraag. I.c. was bij beoordeling van de aanvraag voor het college al duidelijk dat het niet mogelijk was om de bergingen op het perceel te realiseren. De door het college gewenste aanduiding van de berguimte kon dus niet worden verstrekt. Artikel 4:5 van de Awb kwam daarom niet voor toepassing in aanmerking. De beslistermijn is niet opgeschort, omdat het college niet om aanvulling van de gegevens had mogen vragen. Omdat het college niet tijdig op de aanvraag heeft beslist, is een omgevingsvergunning van rechtswege ter legalisatie van drie zelfstandige wooneenheden op het perceel gegeven. Het beroep van [appellant] is ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 264

Voorzieningenrechter ABRS, 26-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:614](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 8:88

Wet open overheid (Woo)

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. Afwijzing Woo-verzoek. I.c. slaagt het betoog van [appellant] niet dat de rechtbank ten onrechte geen vergoeding voor schade als gevolg van het onrechtmatige besluit heeft toegekend. Daargelaten of de door [appellant] gestelde schade het gevolg is van onrechtmatige besluitvorming van de minister, vervalt de schadevergoedingsplicht, omdat de schade het gevolg is van een omstandigheid die aan [appellant] kan worden toegerekend. [appellant] heeft in bezwaar geweigerd om op verzoek van de minister het Woo-verzoek toe te lichten met wie hij contact zou hebben gehad binnen het ministerie, zodat de minister gericht kon zoeken in de systemen. [appellant] heeft de gevraagde informatie pas in beroep kenbaar gemaakt. De beweerdelijk geleden schade komt voor zijn risico. Verder is van het niet-tijdig nemen van een besluit in de zin van artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder c, niet gebleken.

JnB 2025, 265

ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:877](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Awb 8:88

Wet open overheid (Woo)

SCHADEVERGOEDING. Gedeeltelijke toewijzing Woo-verzoeken. I.c. heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om voor beide zaken schadevergoeding toe te kennen, omdat hier sprake is van twee zaken van één belanghebbende die in wezen betrekking hebben op hetzelfde onderwerp. [appellant] heeft weliswaar twee aparte Wob-verzoeken ingediend die gericht waren aan twee verschillende gemeenten, maar deze twee gemeenten zijn elf dagen na indiening van de Wob-verzoeken gefuseerd tot de gemeente Noordwijk. De gemeente Noordwijk heeft vervolgens beide Wob-verzoeken behandeld. De Wob-verzoeken gaan over hetzelfde onderwerp, namelijk het faciliteren van het volgen van vergaderingen via een livestream en houden bovendien hetzelfde verzoek in.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 266

MK ABRs, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:678](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

HANDHAVING. WABO. BEGINSELPLICHT HANDHAVING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Met deze uitspraak verduidelijkt de Afdeling de verhouding tussen haar rechtspraak over de beginselplicht tot handhaving en die over de toepassing van het evenredigheidsbeginsel. Hiermee wordt geen afstand genomen van de rechtspraak waaruit volgt dat bestuursorganen in de regel gebruik moeten maken van hun bevoegdheid om handhavend op te treden.

[...] Beginselplicht tot handhaving

6.1. De Afdeling roept in herinnering dat als uitgangspunt geldt dat een bestuursorgaan in de regel gebruik moet maken van een bevoegdheid om handhavend op te treden, ook wel aangeduid als de beginselplicht tot handhaving. De Afdeling benadrukt daarbij dat de beginselplicht tot handhaving geldt voor bevoegdheden om een last onder bestuursdwang en een last onder dwangsom op te leggen, de herstelsancties uit de Algemene wet bestuursrecht. De reden voor deze beginselplicht is dat de rechtszekerheid vergt dat de feitelijke situatie in beginsel niet afwijkt van de juridisch toegestane situatie. Door middel van handhavend optreden wordt dit bereikt. Hieruit volgt het algemeen belang dat is gediend met handhaving.

De Afdeling verduidelijkt met deze uitspraak de verhouding tussen haar rechtspraak over de beginselplicht tot handhaving en die over de toepassing van het evenredigheidsbeginsel. Hiermee wordt geen afstand genomen van de rechtspraak waaruit volgt dat bestuursorganen in de regel gebruik moeten maken van hun bevoegdheid om handhavend op te treden.

Bij de vraag of van handhavend optreden mocht worden afgezien, moet worden beoordeeld of handhavend optreden onevenredig is. Bij de toets aan het evenredigheidsbeginsel geldt de maatstaf van de zogeheten Harderwijk-uitspraak (uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#)). Dit betekent dat de bestuursrechter toetst of het besluit geschikt en noodzakelijk is, en daarna of het

besluit in de gegeven omstandigheden evenwichtig is. Of deze drie elementen aan bod komen, hangt af van de aangevoerde beroepsgronden. Bij handhavingsbesluiten geldt daarbij als uitgangspunt dat het algemeen belang gediend is met handhaving en dat om die reden in de regel tegen een overtreding moet worden opgetreden. Handhaving blijft dus voorop staan. Handhavend optreden is alleen onevenredig als er in het concrete geval omstandigheden zijn waaraan een zodanig zwaar gewicht toekomt dat het algemeen belang dat gediend is met handhaving daarvoor moet wijken. Dan is er een bijzonder geval waarin toch van handhavend optreden moet worden afgezien. Een bijzonder geval kan zich bijvoorbeeld voordoen bij concreet zicht op legalisatie, maar ook andere omstandigheden van het concrete geval kunnen leiden tot het oordeel dat er een bijzonder geval is. Andere redenen om van handhavend optreden af te zien kunnen zich bijvoorbeeld voordoen bij een schending van het gelijkheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel.

6.2. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat handhavend optreden in dit geval onevenredig is. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2025:863](#) en [ECLI:NL:RVS:2025:854](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 267

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 28-02-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:1985](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vaals.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 5.1 lid 2 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT. Omgevingsvergunning tijdelijke opvang minderjarige statushouders. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat het gebruik van het pand voor de opvang van jonge statushouders niet in strijd is met de regels uit het omgevingsplan. Dat ziet zowel op 'maatschappelijke doeleinden' binnen de bestemming Centrum als op kamerverhuur binnen de bestemming Centrum 'wonen'. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het gebruik van het pand kan worden aangemerkt als gebruik voor 'maatschappelijke doeleinden'. De primaire functie van het gebruik is in overwegende mate gericht op 'wonen'. Verder is gebleken dat met het aangevraagde gebruik overwegend een woonfunctie wordt beoogd in de vorm van kamerverhuur. Gelet op de voorwaarden die in het omgevingsplan zijn gesteld aan kamerverhuur, voldoet het gevraagde gebruik niet aan de planregels. Er wordt geen reden gezien om op voorhand te concluderen dat verweerder de omgevingsvergunning op grond van artikel 5.1, tweede lid, onder a, van de Ow vanwege brandveiligheid niet heeft mogen verlenen. Gelet op de strijd met het omgevingsplan/het ontbreken van een omgevingsvergunning op grond van artikel 5.1., eerste lid, onder a, van de Ow maakt de omgevingsvergunning een gerede kans in bezwaar niet ongewijzigd in stand te kunnen blijven.

JnB 2025, 268

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-02-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:1047](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Altena, (het college).

Omgevingswet (Ow) 1.2 lid 3, 2.7 lid 1

Omgevingsbesluit (Ob) 2.1 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Altena (APV) 4:6 lid 1

OMGEVINGSWET. APV. ONTHEFFING. Ontheffing verbod uit artikel 4:6 van de APV, voor het in werking hebben van een knalapparaat bij een landbouwbedrijf.

I.c. wordt ambtshalve beoordeeld of het verbod uit artikel 4:6 van de APV na de inwerkingtreding van de Ow in de APV geregeld mag blijven. Uit de nota van toelichting bij de Invoeringswet Omgevingswet blijkt ook dat uit artikel 1.2, derde lid, van de Ow volgt dat het wijzigen van onderdelen van de fysieke leefomgeving moet worden onderscheiden van regels die gaan over activiteiten waardoor emissies, hinder of risico's worden veroorzaakt. Omdat het eerste lid van artikel 2.1 van het Ob alleen bepaalt dat regels over activiteiten die onderdelen van de fysieke leefomgeving wijzigen in het omgevingsplan moeten worden opgenomen, vallen regels over activiteiten waardoor emissies, hinder of risico's worden veroorzaakt, niet binnen het bereik van deze bepaling. Dit brengt bijvoorbeeld met zich dat regels over activiteiten die emissies in de fysieke leefomgeving veroorzaken (zoals geluid,

geur of fijn stof) buiten het bereik van deze bepaling vallen. Deze bepaling brengt dus niet met zich dat regels daarover in het omgevingsplan moeten worden opgenomen. Het verbod uit de APV bevat een zodanige regel over een activiteit die emissies in de fysieke leefomgeving veroorzaakt, namelijk geluid. Gelet op het voorgaande valt die regel buiten het bereik van artikel 2.1 van het Ob in samenhang met artikel 2.7, eerste lid, van de Ow en is dit een regel die na inwerkingtreding van de Ow in de APV mag blijven staan.

JnB 2025, 269

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 21-02-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:2659](#)

college van burgemeester en wethouders van Westland, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 18.2, 22.1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.29, bijlage 1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. GEBOUWERF. Last onder dwangsom verwijderen carport en verlagen erfafscheiding naar maximaal 1 meter. Uitleg begrip gebouwerf ingevolge bijlage 1 bij het Bbl. I.c. wordt geoordeeld dat uit de begripsbepaling en de nota van toelichting bij het Invoeringsbesluit Omgevingswet blijkt dat het nieuwe begrip “gebouwerf” inhoudelijk gelijk is aan het begrip “erf” uit bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht. Nu i.c. de perceelsgedeelten waarop de carport en de erfafscheiding staan niet als gebouwerf kunnen worden aangemerkt, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat deze perceelsgedeelten niet tot het achtererfgebied behoren. De erfafscheiding staat ook niet in functionele relatie tot de woning van verzoeker, omdat deze is gebouwd op perceelsgedeelten met de bestemming “Agrarisch - Glastuinbouw” en het perceel waarop de woning is gelegen de bestemming “Wonen” heeft. Omdat daarom geen sprake is van een van de in artikel 22.27 van de Bruidsschat genoemde uitzonderingen op de vergunningplicht, is gelet op artikel 22.26 van de Bruidsschat voor het bouwen van deze bouwwerken een omgevingsvergunning vereist. De bouwwerken zijn bovendien in strijd met artikel 3.2 van de regels van het omgevingsplan. Het bouwen daarvan is ook om die reden een vergunningplichtige omgevingsplanactiviteit. Nu verzoeker de carport en erfafscheiding heeft gebouwd zonder omgevingsvergunning, is sprake van een overtreding van het verbod van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Ow. Het college was op grond van artikel 18.2, tweede lid, van de Ow bevoegd om hiertegen handhavend op te treden.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 06-03-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:822](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 13-02-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:529](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 270

MK ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:872](#)

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren, appellanten.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ASIELZOEKERSCENTRUM. BEHOEFTE.

ALTERNATIEVEN BINNEN BESTAAND STEDELIJK GEBIED. WOON- EN LEEFKLIMAAT.

Omgevingsvergunning tijdelijk realiseren asielzoekerscentrum in Balk. I.c. wordt geoordeeld dat het college voldoende heeft aangetoond dat er behoefte bestond aan een asielzoekerscentrum. Bij de behoefte in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, kan het niet alleen om de kwantitatieve behoefte, maar ook om de kwalitatieve behoefte gaan, zijnde de behoefte aan het specifieke karakter van de voorziene stedelijke ontwikkeling. Voorts heeft het college deugdelijk gemotiveerd waarom binnen bestaand stedelijk gebied niet in de behoefte kon worden voorzien. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is er in beginsel niets op tegen om in een locatieonderzoek zowel locaties binnen als buiten bestaand stedelijk gebied op te nemen, om daarna aan de hand van een aantal criteria de meest geschikte locatie te bepalen. Het college heeft zich ook op het standpunt mogen stellen dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse van het asielzoekerscentrum. De afstandscirkel die geldt voor de koeien betreft immers een afstandsnorm, en de geurgevoelige objecten in de zin van de Wgv [Wet geurhinder en veehouderij] liggen ruim buiten de geurcontour. Dit betekent dat in beginsel mag worden aangenomen dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat. Verwijzing naar ABRS 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2985](#), r.o. 27.5. Voldoende is onderbouwd waarom er ter plaatse van het asielzoekerscentrum, ondanks het feit dat delen van het terrein binnen de "varkenscirkel" liggen, sprake is van een goed woon- en leefklimaat. Hierbij is relevant dat het slechts gaat om onderdelen van de parkeerplaats, de sportvelden en het grasveld ernaast. Het gaat niet om locaties waar de bewoners van het asielzoekerscentrum duurzaam voor lange periodes verblijven.

[...] Behoefte asielzoekerscentrum

[...] 6.6. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank onterecht geoordeeld dat het college niet had aangetoond dat er, op 30 september 2019, behoefte bestond aan een asielzoekerscentrum. Hierbij neemt de Afdeling verschillende omstandigheden in aanmerking.

6.7. Ten eerste voeren het COA en het college naar het oordeel van de Afdeling terecht aan dat de rechtbank uit is gegaan van de verkeerde cijfers. Uit de cijfers die op de zitting bij de rechtbank door [appellante A] zijn overhandigd, waar de rechtbank haar oordeel op heeft gebaseerd, volgt dat in 2018 20.353 eerste asielaanvragen bij de IND zijn binnengekomen. Dit betekent dat 20.353 mensen in dat jaar voor het eerst een asielaanvraag indienden. In de ruimtelijke onderbouwing, waar de rechtbank dit getal mee vergelijkt, is echter uitgegaan van het aantal nieuwe asielaanvragen. Hiermee wordt verwezen naar de asielinstroom, waaronder naast eerste asielaanvragen ook herhaalde asielaanvragen, hervestigingen, herplaatsingen en nareizigers vallen. Uit de cijfers van het ministerie van Justitie en Veiligheid, die al tijdens de rechtbankprocedure beschikbaar waren, volgt

dat dit getal inderdaad gemiddeld tussen de 700 en 800 mensen per week bedraagt in de weken tussen augustus 2018 en 30 september 2019.

Een vergelijking tussen deze twee cijfers kan daarom niet leiden tot het oordeel dat het getal dat in de ruimtelijke onderbouwing genoemd wordt onjuist is, of dat daaruit niet volgt dat er behoefte bestond aan een asielzoekerscentrum. Ook herhaalde asielaanvragen, hervestigingen, herplaatsingen en nareizigers hebben namelijk invloed op de behoefte. Dit geldt temeer omdat de getallen waar de rechtbank haar oordeel op heeft gebaseerd uit 2018 komen, terwijl juist de cijfers uit 2019, in het bijzonder uit de periode kort voor 30 september 2019, van belang zijn voor een beoordeling van de behoefte.

De betogen slagen in zoverre.

6.8. Daarnaast heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling onterecht geoordeeld dat uit de cijfers die in de ruimtelijke onderbouwing worden genoemd geen kwantitatieve behoefte volgt. De factoren die de rechtbank buiten beschouwing heeft gelaten, zoals het feit dat locaties sluiten, dat de IND niet op sterkte is, dat procedures langer duren en dat mensen langer in de opvang verblijven, mogen namelijk mee worden gewogen bij het bepalen van de kwantitatieve behoefte aan een bepaalde stedelijke ontwikkeling. Hetzelfde geldt voor het feit dat, zoals in de ruimtelijke onderbouwing ook uiteen wordt gezet, de behoefte aan asielzoekerscentra een trendmatig verloop vertoont. In dit kader voeren het COA en het college terecht aan dat uit de enkele omstandigheid dat er op een bepaald moment in Nederland meer opvangplekken beschikbaar zijn dan mensen die een opvangplek nodig hebben, niet volgt dat er alleen al daarom geen kwantitatieve behoefte bestaat aan een asielzoekerscentrum. Gelet op het trendmatige karakter van de behoefte aan asielzoekerscentra, moet het COA immers op tijd op die behoefte in kunnen spelen om daarin te voorzien. De beoordeling van de kwantitatieve behoefte kan daarom niet beperkt worden tot een cijfermatige vergelijking tussen vraag en aanbod op een bepaald moment: er moet ook rekening worden gehouden met de genoemde factoren, en in het bijzonder met de observeerbare trends. Deze beoordeling kan leiden tot de conclusie dat er kwantitatieve behoefte bestaat aan nieuwe opvangplaatsen, ook als er op dat moment nog geen kwantitatief gebrek aan opvangplaatsen is. Deze conclusie heeft het college getrokken en ten grondslag gelegd aan het besluit van 30 september 2019. Naar het oordeel van de Afdeling kon het college dit doen. Uit de ruimtelijke onderbouwing en de cijfers van het Ministerie van Justitie en Veiligheid blijkt dat de wekelijkse instroom in de periode vóór 30 september 2019 gemiddeld ruim hoger was dan de uitstroom, waardoor de vraag naar opvangplaatsen en het bezettingspercentage opliepen. Dit wordt bevestigd door de financiële verantwoording, waaruit blijkt dat het verloop van de vraag naar opvangplaatsen en het bezettingspercentage op 30 september 2019 al een aanzienlijke periode een stijgende lijn vertoonden. Door te oordelen dat er op 30 september 2019, ook bij een bezettingsgraad van 90%, voldoende opvangplaatsen waren om in de vraag te voorzien, heeft de rechtbank niet onderkend dat er, gelet op het trendmatige verloop van de vraag, op die datum al een behoefte bestond aan extra opvangplaatsen.

In dit kader overweegt de Afdeling dat het, zoals zij eerder heeft overwogen (zie de overzichtsuitpraak over de ladder voor duurzame verstedelijking van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1724](#), onder 9), bij de behoefte in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, niet alleen om de kwantitatieve behoefte, maar ook om de kwalitatieve behoefte kan gaan, zijnde de behoefte aan het specifieke karakter van de voorziene stedelijke ontwikkeling. Het oordeel van de rechtbank dat de behoefte strikt cijfermatig onderbouwd moest worden, is daarom onjuist. Naast de hierboven genoemde kwantitatieve factoren, mocht bij de beoordeling van de behoefte aan

een asielzoekerscentrum daarom ook rekening worden gehouden met het feit dat het COA een maximaal bezettingspercentage van 90% hanteert. Zoals in de ruimtelijke onderbouwing wordt uiteengezet, hangt dit namelijk onder andere samen met de kwalitatieve wens om gezinnen samen te plaatsen.

De betogen slagen in zoverre.

Alternatieven binnen bestaand stedelijk gebied

[...] 7.1. De Afdeling heeft eerder overwogen (zie de overzichtsuitspraak over de ladder voor duurzame verstedelijking van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1724](#), onder 3.1) dat, wanneer een nieuwe stedelijke ontwikkeling buiten stedelijk gebied mogelijk wordt gemaakt, moet worden gemotiveerd waarom niet binnen het bestaand stedelijk gebied in de behoefte kan worden voorzien. Bij deze motivering kunnen de beschikbaarheid en geschiktheid van de ontwikkelingsmogelijkheden in bestaand stedelijk gebied een rol spelen.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is er daarom in beginsel niets op tegen om in een locatieonderzoek zowel locaties binnen als buiten bestaand stedelijk gebied op te nemen, om daarna aan de hand van een aantal criteria de meest geschikte locatie te bepalen. In het locatieonderzoek wordt aan de hand van de onder 7 genoemde criteria, die de Afdeling op zichzelf redelijk voorkomen, gemotiveerd waarom de locaties binnen bestaand stedelijk gebied minder geschikt waren dan de uiteindelijk gekozen locatie buiten bestaand stedelijk gebied. De locaties binnen bestaand stedelijk gebied voldeden namelijk minder goed aan de genoemde criteria. Hiermee heeft het college naar het oordeel van de Afdeling deugdelijk gemotiveerd waarom binnen bestaand stedelijk gebied niet in de behoefte kon worden voorzien.

De betogen slagen.

[...] Woon- en leefklimaat

[...] 8.5. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse van het asielzoekerscentrum. Mede gelet op wat hierover op de zitting is aangevoerd, begrijpt de Afdeling de beroepsgrond van [appellante A] zo, dat de rechtbank volgens haar wat betreft zowel de "koeiencirkel" als de "varkenscirkel" onterecht heeft geoordeeld dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse van het asielzoekerscentrum.

Wat betreft de afstandscirkel die geldt voor de koeien, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat een goed woon- en leefklimaat is gewaarborgd ter plaatse van het asielzoekerscentrum. Dit betreft immers een afstandsnorm, en de geurgevoelige objecten in de zin van de Wgv liggen ruim buiten de geurcontour. Dit betekent dat in beginsel mag worden aangenomen dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat (zie de uitspraak van de Afdeling van 24 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2985](#), r.o. 27.5).

Wat betreft de geurcirkel die geldt voor varkens, overweegt de Afdeling als volgt. Alhoewel er op het moment dat het besluit werd genomen geen varkens werden gehouden ter plaatse van de veehouderij, behoorde dit wel tot de planologische mogelijkheden. Het aantal varkens dat kon worden gehouden was door de bestaande bebouwde kom beperkt tot 180. De Afdeling stelt vast dat een deel van de sportvelden, een deel van het grasveld daarnaast, en een deel van de parkeerplaats binnen de "varkenscirkel" die geldt bij dit aantal van 180 varkens liggen. Dit betekent dat niet aan de geldende geurnormen is voldaan. Het college heeft in de ruimtelijke onderbouwing en in een nader stuk toegelicht waarom dit naar zijn oordeel desondanks in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening is: het gebruik van de sportvelden is niet intensief, aangezien de bewoners daar slechts een beperkt deel van hun tijd doorbrengen. Het COA heeft daarbij op de zitting toegelicht dat

het terrein van het asielzoekerscentrum groot is, en er meerdere plaatsen zijn waar gespeeld en gesport kan worden die ruim buiten de "varkenscirkel" vallen, zodat bewoners zich kunnen verplaatsen als zij last hebben van stank. Naar het oordeel van de Afdeling is hiermee voldoende onderbouwd waarom er ter plaatse van het asielzoekerscentrum, ondanks het feit dat delen van het terrein binnen de "varkenscirkel" liggen, sprake is van een goed woon- en leefklimaat. Hierbij acht de Afdeling het relevant dat het slechts gaat om onderdelen van de parkeerplaats, de sportvelden en het grasveld ernaast. Het gaat niet om locaties waar de bewoners van het asielzoekerscentrum duurzaam voor lange periodes verblijven.

Met de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse van het asielzoekerscentrum. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht".

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 271

Rechtbank Amsterdam, 16-10-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:6270](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Participatiewet (Pw) 35

Beleidsregels Eenmalige energietoeslag 2023 (de Beleidsregels)

PARTICIPATIEWET. ENERGIETOESLAG. De Beleidsregels bieden geen grondslag voor het afwijzen van de aanvraag van eiseres vanwege het feit dat zij niet in een woning woont.

3. Eiseres woont op het adres [adres] te Amsterdam. Zij huurt daar van [stichting] een perceel, te gebruiken als locatie voor het installeren van woon- en/of werkruimten. De huurprijs is € 150,- per maand. Dat is inclusief water, elektriciteit en internet en exclusief gas en kabeltelevisie. Eiseres woont op dit perceel in een [onderkomen].

4. Op 2 november 2023 heeft eiseres energietoeslag aangevraagd.

5. Verweerder heeft deze aanvraag met het primaire besluit afgewezen, omdat eiseres volgens verweerder niet tot de doelgroep behoort. Eiseres heeft namelijk geen huurcontract voor een woning waarbij de energielevering in de huur is inbegrepen. Een huurcontract van enkel een perceel met stroomvoorziening is voor verweerder niet voldoende om eiseres de energietoeslag toe te kennen. [...]

15. De rechtbank overweegt dat uit de tekst van, en de toelichting op, de Beleidsregels volgt dat de daadwerkelijke energiekosten in beginsel geen rol spelen bij de beoordeling van iemands recht op energietoeslag. De term energiekosten komt alleen aan de orde als iemand in een inrichting verblijft als bedoeld in artikel 2, zevende lid, van de Beleidsregels [...] of als er meerdere huishoudens op één adres zijn ingeschreven. In het geval van eiseres is daarvan geen sprake en maakt de vraag of sprake is van energiekosten in de zin van de Beleidsregels dus geen onderdeel uit van de toets van artikel 2 van de Beleidsregels. Dat betekent dat volgens de tekst van de Beleidsregels niet ter zake doet of zij al dan niet in een woning woont [...]. Daarbij overweegt de rechtbank dat ook uit de toelichting op de Beleidsregels niet valt op te maken dat bedoeld is om de doelgroep van de

energietoeslag te beperken tot huishoudens die in een woning wonen. De toelichting bevat geen aanknopingspunten voor de stelling van de gemachtigde van verweerder ter zitting dat de bedoeling achter het toevoegen van het woord woning in de definitie van energiekosten in de Beleidsregels was om aan te sluiten bij de bepalingen uit de Wet op de huurtoeslag, in die zin dat alleen huishoudens met een woning in de zin van die wet aanspraak zouden kunnen maken op energietoeslag. Dit sluit ook niet aan bij het feit dat in de definitie van energiekosten in de Beleidsregels bij een (eigen) energiecontract of een specificatie van de servicekosten niet de voorwaarde is gesteld dat er sprake moet zijn van een woning.

16. Het voorgaande brengt de rechtbank tot de conclusie dat de Beleidsregels geen grondslag bieden voor het afwijzen van de aanvraag van eiseres vanwege het feit dat zij niet in een woning woont. [...]

17. Het beroep is gegrond. [...] Het is aan verweerder om te onderzoeken of de inkomsten van eiseres in de referteperiode minder dan de in de Beleidsregels opgenomen inkomensgrens bedragen en een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. De rechtbank geeft hiervoor een termijn van zes weken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 272

Rechtbank Rotterdam, 08-05-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:13685](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP), verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 57 lid 1 aanhef en onder f, 58 lid 2

AVG. BEGINSELPLICHT. Afwijzing handhavingsverzoek. De AP heeft een beginselplicht tot handhaving die geldt voor het opleggen van herstelsancties, maar niet voor boetes.

Verwijzing naar uitspraak ABRS, 30-06-2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1407](#)). Dat het in die uitspraak ging over de voorloper van de AVG maakt dit niet anders, want de redenering die in de uitspraak wordt gebruikt blijft van toepassing. Als het gaat om de keuze om een boete op te leggen is het in de eerste plaats aan de AP om hierin een afweging te maken. De AP heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat een (preventieve) herstelsanctie hier niet aangewezen is. De AP heeft ook kunnen beslissen om [naam bedrijf] geen boete op te leggen met als redenering dat een boete onevenredig en niet doelmatig is.

ONDERZOEKSP LICHT. De onderzoeksplicht van de AP gaat niet zo ver dat de AP onderzoek moet blijven doen totdat de AP kan bewijzen dat eisers rechten niet geschonden zijn, maar beperkt zich tot het in gepaste mate onderzoeken van eisers klachten.

Besluit waarbij de AP een verzoek om handhaving van 3 overtredingen van de AVG heeft afgewezen. [...]

Partijen zijn het erover eens dat [naam bedrijf] geen geldige grondslag had voor het verwerken van eisers persoonsgegevens voor de e-mail van 8 juni 2021. Het is de vraag of de AP handhavend had moeten optreden tegen die overtreding van de AVG.

3.2. Eiser zegt van wel, want de intentie van de AVG is dat voor elke overtreding straffen worden opgelegd. [...]

Handhaving door de AP

3.4. De AP heeft een beginselplicht tot handhaving die geldt voor het opleggen van herstelsancties, maar niet voor boetes. In dat kader heeft de AP terecht verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1407](#)). Dat het in die uitspraak ging over de voorloper van de AVG maakt dit niet anders, want de redenering die de Afdeling in de uitspraak gebruikt blijft van toepassing. Anders dan eiser stelt, wordt in overweging 148 van de AVG geen verplichting aan de toezichthoudende autoriteit opgelegd om elke inbreuk, ook een kleine overtreding, te bestraffen met minimaal een berisping. In de wettekst van de AVG zelf (artikel 58, tweede lid, van de AVG) en in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (zie bijvoorbeeld het Arrest van het Hof van 5 december 2023, [ECLI:EU:C:2023:949](#)), is het opleggen van corrigerende maatregelen geformuleerd als een bevoegdheid, niet als een verplichting. Als het gaat om de keuze om een boete op te leggen is het in de eerste plaats aan de AP om hierin een afweging te maken. De AP heeft beleidsvrijheid (zie artikel 57, eerste lid, onder f, en artikel 58, tweede lid, aanhef en onder i, van de AVG). Die afweging van de AP wordt door de bestuursrechter terughoudend getoetst.

Herstelsanctie

3.5. De AP heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat een (preventieve) herstelsanctie hier niet aangewezen is. Herstelsancties zijn gericht op het ongedaan maken of beëindigen van een overtreding, het voorkomen van herhaling van een overtreding, of het wegnemen of beperken van de gevolgen van een overtreding. Deze 'herstellende' functie ligt ten grondslag aan de beginselplicht tot handhaving. De e-mail van 8 juni 2021 is eenmalig verzonden zonder geldige verwerkingsgrondslag en dat kan niet worden teruggedraaid. Er is geen gegronde vrees voor herhaling of een klaarblijkelijke dreiging van nieuwe overtredingen. [naam bedrijf] heeft aan de AP toegelicht dat de e-mail bedoeld was voor het destijds bestaande werknemersbestand, maar dat een foutieve datumselectie ertoe heeft geleid dat deze ook is verstuurd naar ex-werknemers die al langere tijd uit dienst waren. [naam bedrijf] heeft verder verklaard voortaan een maximale termijn van één jaar na uitdiensttreding te hanteren. Ook heeft [naam bedrijf] haar werkprocessen aangepast om herhaling te voorkomen. Dat [naam bedrijf] mogelijk zou hebben nagelaten het e-mailadres van eiser te verwijderen, zodat de overtreding voortduurt, heeft eiser niet aan zijn handhavingsverzoek ten grondslag gelegd maar pas ter zitting aangevoerd. Bovendien is het onzeker of dit het geval is.

3.6. Als [naam bedrijf] vergelijkbare e-mails is blijven sturen naar andere (ex-)werknemers (tot één jaar na uitdiensttreding), maakt dat het bovenstaande niet anders. Eiser kan alleen een AVG-klacht indienen over de verwerking van zijn eigen persoonsgegevens (artikel 77 van de AVG). Wat betreft de persoonsgegevens van anderen is hij, zoals de AP terecht stelt, niet aan te merken als belanghebbende. Eiser kan er dus niet met succes over klagen dat de AP een herstelsanctie had moeten opleggen om te voorkomen dat [naam bedrijf] door zou gaan met het gebruik van gegevens (van anderen) voor direct marketing.

Boete

3.7. De AP heeft ook kunnen beslissen om [naam bedrijf] geen boete op te leggen met als redenering dat een boete onevenredig en niet doelmatig is. Daarbij heeft de AP kunnen meewegen dat het gaat om een geringe overtreding: het eenmalig versturen van een e-mail zonder bijzondere persoonsgegevens door een foutieve datumselectie. [naam bedrijf] heeft de onrechtmatigheid zelf erkend, excuses aangeboden en maatregelen genomen. De e-mail is algemeen geformuleerd en niet afgestemd op de persoonlijke situatie van eiser. Hij bevat ook geen persoonsgegevens of bijzondere

categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Eiser heeft niet gesteld dat hij concrete nadelige gevolgen van de e-mail heeft gehad. Dat de AP de richtsnoeren niet heeft gevolgd bij het bepalen van de hoogte van de boete is niet relevant, aangezien de AP van het opleggen van een boete heeft kunnen afzien. Ook doet de vraag of het gaat om een kleine overtreding hier niet ter zake, want het is aan de AP om de afweging te maken of een boete op z'n plaats is. De AP heeft die afweging inzichtelijk gemaakt.

Berisping

3.8. De AP heeft ook de berisping achterwege kunnen laten, aangezien [naam bedrijf] de overtreding zelf inzielt en maatregelen heeft genomen om herhaling te voorkomen.

Conclusie

3.9. De AP heeft dus – ondanks de beginselplicht tot handhaving op dat punt – terecht afgezien van een herstelsanctie. Ook kon de AP besluiten [naam bedrijf] in dit geval geen boete of berisping op te leggen. Eiser heeft terecht gesteld dat uit de jurisprudentie volgt dat handhavingsbeleid er niet toe mag strekken dat tegen overtredingen met een lage prioriteit nooit wordt opgetreden. In dit geval heeft de AP echter, zoals hierboven uiteengezet, wel kunnen besluiten niet te handhaven.

3.10. De beroepsgrond slaagt niet.

Had de AP meer inbreuken moeten constateren en handhavend moeten optreden?

3.11. Eiser heeft verder aangevoerd dat de AP nog twee overtredingen had moeten constateren, omdat de vereiste verwerkersovereenkomst tussen [naam bedrijf] en ActiveCampaign en passende waarborgen voor doorgifte in de vorm van SCC's ontbraken. [...]

Onderzoeksverplichtingen AP

3.13. Op grond van artikel 57, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG moet de AP klachten 'in gepaste mate' onderzoeken. De AP ontvangt jaarlijks tienduizenden klachten en beschikt over een beperkte capaciteit. Dit volgt ook uit het ambtsbericht van het Ministerie van Justitie en Veiligheid van 20 december 2023 dat eiser ter zitting heeft aangehaald, waarin staat dat het de AP niet lukt om de grondrechtelijke verplichtingen van (onder meer) de AVG na te leven door beperkte capaciteit. Daarom bepaalt de AP aan de hand van de Beleidsregels prioritering klachtenonderzoek AP (Stcrt. 2018, 54287), zoals deze golden ten tijde van de beslissing op bezwaar, welke klachten in welke mate worden onderzocht. Het prioriteringsbeleid houdt in dat onderzoek naar aanleiding van een handhavingsverzoek in fases wordt uitgevoerd en tussendoor wordt bepaald of het de volgende fase ingaat. In fase I wordt getoetst aan de formele eisen uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en AVG. Als aan die formele eisen is voldaan, vindt aansluitend een globaal bureauonderzoek plaats. Op grond van dat bureauonderzoek wordt beoordeeld of aannemelijk is dat zich een overtreding van de AVG heeft voorgedaan of voordoet. Volgt uit dit onderzoek dat zich mogelijk een overtreding heeft voorgedaan, dan wordt het handhavingsverzoek in fase II getoetst aan prioriteringscriteria om te beoordelen of een uitgebreid onderzoek moet worden gedaan. Deze werkwijze is volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State niet onredelijk (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 10 november 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2508](#)).

3.14. De onderzoeksplicht van de AP gaat dan ook niet zo ver dat de AP onderzoek moet blijven doen totdat de AP kan bewijzen dat eisers rechten niet geschonden zijn, zoals eiser ter zitting heeft aangevoerd, maar beperkt zich tot het in gepaste mate onderzoeken van eisers klachten.

Geldigheid verwerkersovereenkomst en aanwezigheid passende waarborgen

3.15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de AP kunnen concluderen dat de twee andere gestelde overtredingen in het globale bureauonderzoek van Fase I niet vast zijn komen te staan. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 273

Tussenuitspraak MK ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:894](#)

college van burgemeester en wethouders en de gemeenteraad van Noordoostpolder, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:41, 6:4, 6:15, 7:1, 7:12, 8:1

Gemeentewet 23

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

Wet open overheid (Woo) 5.1, 5.2 Bijlage 8.8

WOB. WOO. GEMEENTEWET. GEHEIMHOUDING. Verhouding Gemeentewet en Woo bij geheimhouding. De Afdeling ziet in het belang van efficiënte geschilbeslechting aanleiding te bepalen dat, indien de verzoeker om informatie tegen de beslissing van het bestuursorgaan op het verzoek tot openbaarmaking bezwaar maakt of daartegen beroep instelt, dit bezwaar of beroep mede moet worden geacht te zijn gericht tegen het opheffingsbesluit. Op de bezwaren moeten beide bestuursorganen ieder voor zich beslissen. En in geval van beroep zijn de bestuursorganen ieder voor hun eigen besluit verweerder. Verder wordt aangegeven wat geldt wanneer het verzoek tot opheffing van geheimhouding door het bestuursorgaan dat op het Wob/Woo-verzoek moet beslissen, pas in de bezwaarfase wordt doorgezonden en wordt ingegaan op het toetsingskader bij het verzoek tot opheffing van de geheimhouding.

[...] Verhouding Gemeentewet en Woo bij geheimhouding

9. Volgens vaste rechtspraak zijn de regelingen omtrent geheimhouding in de Gemeentewet bijzondere regelingen die de toepassing van de Wob uitsluiten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:761](#)). Voor de Woo geldt hetzelfde (vergelijk de bijlage bij artikel 8.8 van de Woo waaruit blijkt dat de regels in de Woo over de openbaarmaking van informatie niet van toepassing zijn op, onder meer, artikelen 23, vierde, vijfde en zesde lid en artikelen 87 tot en met 89 van de Gemeentewet).

Doorzendplicht bij verzoek om openbaarmaking van documenten waarop geheimhouding rust

9.1. In de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3140](#), heeft de Afdeling overwogen dat een verzoek om openbaarmaking van documenten waarop geheimhouding rust, altijd ook moet worden opgevat als verzoek om opheffing van die geheimhouding. Voor zover het verzoek om opheffing van geheimhouding bij een ander bestuursorgaan moet worden ingediend, omdat dat bestuursorgaan bevoegd is tot opheffing van de geheimhouding, rust op de ontvanger van het verzoek een doorzendplicht. In afwachting van het besluit van het andere bestuursorgaan wordt de beslistermijn op het verzoek om openbaarmaking opgeschort. Op een verzoek tot opheffing van geheimhouding moet door het andere bestuursorgaan worden beslist. Het besluit moet worden gemotiveerd en met toepassing van artikel 3:41, eerste lid, van de Awb aan de indiener van het verzoek worden toegezonden.

Bezwaar en beroep mede gericht tegen het besluit van het andere orgaan op het verzoek om opheffing van geheimhouding

9.2. Een besluit op een verzoek tot opheffing van geheimhouding (hierna: het opheffingsbesluit) is een besluit waartegen zelfstandig bezwaar of beroep mogelijk is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3755](#)). De verzoeker kan van deze mogelijkheid

gebruik maken, maar hij kan er ook voor kiezen om het besluit op het verzoek om openbaarmaking van het bestuursorgaan dat op het Wob/Woo-verzoek moet beslissen af te wachten. Bij dat besluit moet dat bestuursorgaan immers het besluit op het verzoek tot opheffing van de geheimhouding betrekken. De Afdeling ziet in het belang van efficiënte geschilbeslechting aanleiding te bepalen dat, indien de verzoeker om informatie tegen de beslissing van het bestuursorgaan op het verzoek tot openbaarmaking bezwaar maakt of daartegen beroep instelt, dit bezwaar of beroep mede moet worden geacht te zijn gericht tegen het opheffingsbesluit. Op de bezwaren moeten beide bestuursorganen ieder voor zich beslissen. En in geval van beroep zijn de bestuursorganen ieder voor hun eigen besluit verweerder.

9.3. Wanneer het verzoek tot opheffing van geheimhouding door het bestuursorgaan dat op het Wob/Woo-verzoek moet beslissen, pas in de bezwaarfase wordt doorgezonden, zoals in deze zaak het geval is, geldt het volgende. In geval van doorzending van het verzoek tot opheffing aan het daartoe bevoegde bestuursorgaan in de bezwaarfase is het naar aanleiding daarvan genomen opheffingsbesluit een primair besluit. Wordt tegen het besluit op het verzoek om openbaarmaking beroep ingesteld dan wordt dat beroep, gelet op hetgeen hiervoor onder 9.2 is overwogen, mede geacht te zijn gericht tegen het opheffingsbesluit. De beroepen van de verzoeker tegen het besluit om openbaarmaking en het opheffingsbesluit worden in dat geval beide door de rechtbank behandeld. De rechtbank moet er in dat geval van afzien om het beroep, voor zover zich dat richt tegen het opheffingsbesluit, ter behandeling van bezwaar aan het bestuursorgaan dat over het verzoek tot opheffing heeft beslist door te sturen.

9.4. In dit geval heeft het verzoek om informatie van Omroep Flevoland betrekking op bij het college berustende documenten, die ook bij de raad berusten en waarop geheimhouding rust. Het college had dus de plicht om dit verzoek om informatie door te zenden naar de raad. Het college heeft dit pas in de bezwaarfase gedaan. Gelet op wat onder 9.2 en 9.3 is overwogen, moet het beroep van Omroep Flevoland tegen het besluit van het college mede geacht worden te zijn gericht tegen de besluiten van de raad op het verzoek om opheffing van geheimhouding. De rechtbank heeft het beroep tegen de raadsbesluiten terecht niet doorgezonden aan de raad om dit als bezwaarschrift te behandelen. Het betoog van het college en de raad slaagt niet in zoverre.

Toetsingskader bij verzoek om opheffing van geheimhouding

9.5. Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (zoals in de uitspraak van 8 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1479](#)), staat bij een verzoek om opheffing van de geheimhouding van documenten ter beoordeling of ten tijde van dat verzoek nog voldoende grond bestond voor de geheimhouding. Daarbij toetst de bestuursrechter of het bestuursorgaan zich, gelet op de inhoud van het stuk ten aanzien waarvan geheimhouding is opgelegd, redelijkerwijs op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich een belang als bedoeld in artikel 10 van de Wob dan wel artikel 5.1, eerste en tweede lid, van de Woo voordoet en of het bestuursorgaan in het betrokken geval op grond van de Gemeentewet geheimhouding heeft mogen opleggen. Voor zover het gaat om de opheffing van geheimhouding van een document met een verslag van een besloten vergadering van de raad geldt hetzelfde, met dien verstande dat daarnaast in het licht van de actuele situatie, de belangen van de destijds bij de besloten raadsvergadering aanwezige raadsleden uitdrukkelijk in aanmerking dienen te worden genomen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 28 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1676](#)). Artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet staat daaraan niet in de weg. [...]

JnB 2025, 274

MK ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:893](#)

raad van de gemeente Ermelo, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e, onder g

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2

WOB. WOO. VERZOEK. ONEVENREDIGE BENADELING. GOED FUNCTIONEREN RAAD.

Afwijzing verzoek om openbaarmaking verslagen van de gesprekken van de fractievoorzitters van de raad met de wethouders, de burgemeester, gemeentesecretaris en de Commissaris van de Koning van Gelderland die gaan over politiek-bestuurlijke conflicten in Ermelo. I.c. wordt geoordeeld dat de raad terecht heeft gesteld dat het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, speelt. Openbaarmaking van verslagen van gesprekken die worden gevoerd met fractievoorzitters in het kader van een onderzoek naar het persoonlijk functioneren van een burgemeester kan in de toekomst belemmerend werken voor het functioneren van de raad, maar kan ook de relaties tussen de burgemeester en de fractievoorzitters schaden, wat een onevenredige benadeling voor betrokkenen oplevert. Het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling heeft de raad redelijkerwijs zwaarder kunnen laten wegen dan dat van openbaarmaking.

[...] 5.4. De Afdeling is van oordeel dat de raad terecht heeft gesteld dat het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, speelt. Openbaarmaking van verslagen van gesprekken die worden gevoerd met fractievoorzitters in het kader van een onderzoek naar het persoonlijk functioneren van een burgemeester kan in de toekomst belemmerend werken voor het functioneren van de raad, maar kan ook de relaties tussen de burgemeester en de fractievoorzitters schaden, wat een onevenredige benadeling voor betrokkenen oplevert. Dat, zoals IBE stelt, niet is gebleken dat de betrokkenen bezwaar hebben tegen openbaarmaking van de gespreksverslagen, doet daaraan niet af.

5.5. De Afdeling is verder van oordeel dat de raad, gelet op de door hem gegeven toelichting, het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling redelijkerwijs zwaarder heeft kunnen laten wegen dan dat van openbaarmaking. Betrokkenen moeten ook in de toekomst zonder terughoudendheid kunnen verklaren in dit soort gesprekken. Het goed functioneren van het openbaar bestuur wordt geschaad als zij dat niet meer zouden kunnen. De raad heeft hierbij mogen laten meewegen dat de Nederlandse School voor Openbaar Bestuur een onderzoeksrapport heeft opgesteld naar aanleiding van de politiek-bestuurlijke conflicten in Ermelo. De opgevraagde gespreksverslagen zijn betrokken bij het onderzoek. Dit rapport is al openbaar, zodat ook zonder openbaarmaking van de gespreksverslagen het door de Wob vooronderstelde publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering wordt gediend. Dat het in dit geval gespreksverslagen betreft waarvoor geen geheimhouding in de zin van artikel 25 van de Gemeentewet is opgelegd, maakt het voorgaande niet anders. De rechtbank is ten onrechte tot een andere conclusie gekomen. Het betoog slaagt.

[...] 11.2. De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb ook kennisgenomen van de door de raad overgelegde vertrouwelijke documenten die horen bij het besluit van 24 november 2022. Gelet op wat is overwogen over het hoger beroep van de raad, is de Afdeling van oordeel dat de raad zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het belang van het voorkomen van het goed functioneren van de raad, als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo, in het

geding is en dat hij dit belang redelijkerwijs zwaarder heeft kunnen laten wegen dan het belang van openbaarmaking.

11.3. Ook heeft de raad zich terecht op het standpunt gesteld dat op basis van de Woo op hem geen plicht rust om documenten te vervaardigen of samen te stellen als die er nog niet zijn. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:1066](#)), rust op bestuursorganen op grond van de Woo, net als op grond van de Wob, geen plicht tot vervaardiging van documenten die niet bestaan. Dit geldt ook voor informatie die op grond van een wettelijk voorschrift bij een bestuursorgaan had moeten berusten. Dit betekent dat zelfs als de raad gespreksverslagen had moeten maken en dit niet heeft gedaan hij dit naar aanleiding van een verzoek op grond van de Woo niet alsnog hoeft te doen.

De betogen slagen niet. [...]

JnB 2025, 275

MK Rechtbank Midden-Nederland, 05-03-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:865](#)

Minister van Justitie en Veiligheid.

Wet open overheid (Woo) Bijlage 8.8

Wet politiegegevens (Wpg) 1 aanhef en onder a, 3, 7

WOO. WPG. Afwijzing verzoek tot openbaarmaking op grond van de Woo van informatie over het DNA-profiel van het Heulmeisje. I.c. wordt geoordeeld dat het DNA-profiel van het Heulmeisje dat in de DNA-Databank Vermiste Personen is opgenomen, een politiegegeven is als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van de Wpg. De verwerking daarvan is uitputtend geregeld in artikel 3, derde lid, en artikel 7 van de Wpg. Deze bepalingen zijn opgenomen in de bijlage bij artikel 8.8 van de Woo, zodat deze wet niet van toepassing is op het in de DNA-Databank Vermiste Personen opgenomen DNA-profiel van het Heulmeisje. Dit document mag dus niet op grond van de Woo openbaar worden gemaakt.

JnB 2025, 276

Rechtbank Midden-Nederland, 17-01-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:553](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Laren, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet open overheid (Woo)

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOB. WOO. VERZOEK. Weigering verstrekken geluidsbanden van hoorzittingen. I.c. wordt geoordeeld dat eiser een verzoek om informatie heeft gedaan en geen Wob/Woo-verzoeken. In de verzoeken om kopieën van de geluidsbanden heeft eiser weliswaar verwezen naar de Wob en de Woo, maar daarbij heeft hij tegelijkertijd opgemerkt dat hij de geluidsbanden nodig heeft als bewijsmiddel. Het een sluit het ander niet uit, maar tijdens de hoorzitting waar de bezwaren zijn behandeld heeft hij verklaard dat het helemaal niet zijn bedoeling is om de geluidsopnamen in de openbaarheid te brengen en dat dat ook niet de oorspronkelijke opzet was van zijn Wob/Woo-verzoek. Hieruit leidt het college in navolging van de commissie terecht af dat eiser niet heeft beoogd Wob/Woo-verzoeken in te dienen. De rechtbank volgt dus het standpunt van de commissie en het college dat geen sprake is van aanvragen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb en dat de reactie van het college daarop van 18 mei 2022 daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 277

MK ABRS, 27-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:724](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASIEL. Het ontbreken van feitelijke toegang tot het land van herkomst brengt op zichzelf geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade met zich mee. De minister betoogt dan ook terecht dat de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang heeft tot de VAE geen deel uitmaakt van de asielprocedure. Die vraag kan eerst aan de orde komen bij de beoordeling van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

1.2. Deze uitspraak gaat over de vraag of het al dan niet ontbreken van feitelijke toegang tot het land waar een staatloze vreemdeling zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft, relevant is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Het antwoord op die vraag is in deze zaak van belang voor de beoordeling of de door de vreemdeling ingebrachte informatie over haar vertrek mogelijkheden naar de VAE nieuwe elementen of bevindingen bevat die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag (artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000). [...]

2.1. De asielprocedure heeft tot doel vast te stellen of een vreemdeling internationale bescherming nodig heeft. Omdat de vreemdeling staatloos is en in de VAE haar gebruikelijke verblijfplaats heeft, geldt dat land volgens artikel 2, aanhef en onder n, van de Kwalificatierichtlijn als haar land van herkomst. Het Unierecht stelt daarvoor niet als eis dat de betrokken vreemdeling feitelijk toegang heeft tot dat land. Het ontbreken van feitelijke toegang tot het land van herkomst brengt op zichzelf geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade met zich mee. De minister betoogt dan ook terecht dat de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang heeft tot de VAE geen deel uitmaakt van de asielprocedure. Die vraag kan eerst aan de orde komen bij de beoordeling van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier verband houdende met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

2.2. De Afdeling komt hiermee terug van haar onder 2 genoemde uitspraak van 19 februari 2019, onder 4.6, voor zover daar, door de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2255](#), uit kan worden afgeleid dat het al dan niet hebben van toegang tot het land dat als gebruikelijke verblijfplaats is aangemerkt, beoordeeld moet worden in de asielprocedure. De uitspraak van 4 juli 2018 ging namelijk over de situatie waarin de minister een land voor de betrokken vreemdeling als veilig derde land heeft aangemerkt. Omdat het begrip "veilig derde land" impliceert dat een vreemdeling in zijn land van herkomst niet veilig kan verblijven, is de vraag of een vreemdeling toegang heeft tot een derde land dat de minister in een concreet geval als veilig heeft aangemerkt in de asielprocedure van betekenis. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3380](#), onder 5.2 en 5.3. Wanneer, zoals in dit geval, de minister heeft vastgesteld dat een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van

herkomst of gebruikelijke verblijfplaats een risico op vervolging of ernstige schade loopt, is de vraag of die vreemdeling al dan niet toegang heeft tot dat land asielrechtelijk niet van belang.

2.3. Als een vreemdeling een opvolgende asielaanvraag indient, omdat hij meent dat zijn situatie veranderd is, dan moet hij nieuwe elementen of bevindingen aandragen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag (artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000). Omdat de feitelijke toegang tot de VAE niet relevant is bij de beoordeling van een (opvolgende) asielaanvraag, zijn de stukken die de vreemdeling daarover aan haar opvolgende aanvraag ten grondslag heeft gelegd, dat ook niet. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de minister zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de overgelegde informatie geen nieuwe elementen of bevindingen bevat die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de opvolgende asielaanvraag van de vreemdeling.

JnB 2025, 278

MK Rechtbank Den Haag, 06-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:3440](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 31 lid 1, 30b lid 1, 31 lid 6

ASIEL. NIEUWE GELOOFWAARDIGHEIDSBEOORDELING. Eiser stelt vanwege zijn homoseksuele gerichtheid gevaar te lopen in Senegal en heeft daarom asiel aangevraagd. De asielaanvraag van eiser is afgewezen en daar is hij het niet mee eens. De meervoudige kamer van de rechtbank gaat in deze zaak in op de nieuwe geloofwaardigheidsbeoordeling (Werkinstructie 2024/6) die verweerder tegenwoordig toepast in asielzaken. De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat met de nieuwe werkinstructie sprake is van een hogere bewijsmaatstaf. De cumulatieve voorwaarden uit artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn mogen echter niet als een strikte checklist worden getoetst. De rechtbank zal in elke zaak moeten beoordelen of verweerder op overtuigende wijze heeft gemotiveerd waarom een asielmotief volgens hem al dan niet geloofwaardig is en daarbij rekening moeten houden met alle relevante aspecten. Verweerder heeft met de toegepaste geloofwaardigheidsbeoordeling in de onderhavige zaak niet in strijd met het Unierecht gehandeld. Het beroep is ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 279

HvJEU (Vijfde kamer), 27-02-2025, [ECLI:EU:C:2025:114](#)

K.A.M.

Richtlijn 2011/95/EU 14 lid 4 lid 5

KWALIFICATIERICHTLIJN. Artikel 14, lid 4, onder a), en lid 5, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat de vluchtelingenstatus kan intrekken of kan weigeren deze status te verlenen wanneer de goede redenen om de vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van die lidstaat in de zin van artikel 14, lid 4, onder a), van deze richtlijn zijn gebaseerd op handelingen of gedragingen van de vluchteling die dateren van vóór zijn binnenkomst op het grondgebied van deze lidstaat. Het is niet van belang dat deze handelingen en gedragingen geen gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vormen die uitdrukkelijk zijn opgenomen in artikel 1, onder F, [Vluchtelingenverdrag]. Bij de beoordeling van, ten eerste, de ernst van het gevaar dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering om deze status te verlenen rechtvaardigt en, ten tweede, de gevolgen van die intrekking of weigering voor de situatie van de vluchteling, hoeft geen rekening te worden gehouden met de in artikel 33, lid 2, van dat verdrag omschreven voorwaarden die van toepassing zijn op het begrip „gevaar voor de veiligheid van de staat”, noch met de daaruit voortvloeiende ernstige gevolgen voor die vluchteling.

JnB 2025, 280

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 05-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:3378](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 42 lid 6

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 3

DUBLINVERORDENING. AANVANG BESLISTERMIJN. Deze MK-uitspraak gaat over de uitleg van artikel 42, zesde lid, van de Vw 2000. Daarin staat dat de beslistermijn aanvangt op het tijdstip waarop overeenkomstig de Dublinverordening wordt vastgesteld dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. De rechtbank vraagt zich af of de minister die bepaling ook mag toepassen als hij in de claimfase onderzoek verricht naar de toepassing van de Dublinverordening, maar uiteindelijk afziet van het leggen van een claim op een andere lidstaat.

De rechtbank is van oordeel dat het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat valt onder de procedure van de Dublinverordening zoals bedoeld in artikel 31, derde lid, tweede volzin, van de Procedurerichtlijn. Dit betekent echter niet dat artikel 31, derde lid, tweede volzin, van de Procedurerichtlijn van toepassing is op elk asielverzoek waarin enig onderzoek is gedaan naar de toepassing van de Dublinverordening. In dit geval heeft de minister echter, naast Eurodac-onderzoek, een aanmeldgehoor Dublin met verzoekster gehouden. Het asielverzoek van verzoekster viel daarmee onder de procedure van de Dublinverordening, bedoeld in artikel 31, derde lid, van de Procedurerichtlijn. Verzoekster heeft vanwege het latere aanvangsmoment van de beslistermijn te vroeg een ingebrekestelling opgestuurd. Daarom is

het beroep niet tijdig ten onrechte ingediend en is er, na intrekking van het beroep, geen recht op een proceskostenvergoeding.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 281

MK ABRS, 27-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:722](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. ZICHT OP UITZETTING NAAR ALEGERIJE. Ook voor Algerijnse vreemdelingen die niet over geldige grensoverschrijdingsdocumenten of kopieën van zulke documenten beschikken, ontbreekt vanaf december 2023 in algemene zin niet langer het zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn. Uit cijfers die de minister heeft overgelegd in de zaken die hebben geleid tot de uitspraak die hiervoor is genoemd [[ECLI:NL:RVS:2024:1892](#)], blijkt namelijk dat in februari en maart 2024 in totaal voor vier ongedocumenteerde Algerijnse vreemdelingen de nationaliteit is bevestigd en een laissez-passer is afgegeven. Die vreemdelingen beschikten niet over geldige grensoverschrijdingsdocumenten of kopieën van zulke documenten. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraken van 15 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2842](#), onder 1, en 4 december 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4940](#), onder 1, waarin zij het oordeel van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, over het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn voor Algerijnse ongedocumenteerde vreemdelingen heeft overgenomen. Wat de vreemdeling aanvoert, biedt geen reden om hierover in zijn geval anders te oordelen.

[Naar inhoudsopgave](#)